

รายงานการวิจัยในชั้นเรียนระดับปฐมวัย

ชื่อผู้วิจัย นาง ประไพ บุญแก้ว
ชั้นอนุบาล 2/1
โรงเรียนบ้านศาลาใหม่
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

เรื่อง การแก้ปัญหา นักเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้

ความเป็นมาของปัญหา

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยนั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้านักเรียนไม่มีพื้นฐานทางภาษาที่ดีจะส่งผลให้การ ใช้ภาษาไทยของนักเรียนมีปัญหาในระดับชั้นสูงต่อไป การจัดกิจกรรมในระดับปฐมวัยของโรงเรียนบ้านศาลาใหม่นั้นปัญหาที่พบมากคือ การใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาถิ่น จึงทำให้นักเรียนพูดภาษาไทยไม่ได้ โดยสามารถจัดกลุ่มตามความสามารถในการพูดภาษาไทยได้ 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ความสามารถในการระดับดี 10 คน

กลุ่มที่ 2 ความสามารถในการระดับปานกลาง 14 คน

กลุ่มที่ 3 ความสามารถในการระดับต้องปรับปรุง 5 คน

ข้าพเจ้าคิดหาแก้ปัญหาโดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาในนักเรียนระดับปฐมวัยเกิดทักษะในการใช้ภาษาไทย ในการติดต่อสื่อสารไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ และมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัยต่อไป

วัตถุประสงค์

- เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มต้องปรับปรุง
- เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามวัย

วิธีการศึกษา

ขั้นที่ 1 การวางแผน

1.1 ศึกษาเอกสารคู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการพูด

1.2 กำหนดแบบฝึกที่จะให้นักเรียนฝึกพูด

1.3 นำสาระสำคัญและสาระการเรียนรู้จากแผนการจัดประสบการณ์มาเป็นเรื่องราวในการสร้างชุดฝึก

1.4 ออกแบบชุดฝึก จัดหาสื่อที่เป็นรูปภาพ สร้างชุดฝึกและกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกพูดจาก 3 สาระการเรียนรู้ คือ

 สาระการเรียนรู้ที่ 3 ธรรมชาติรอบตัวเด็ก เรื่องฤดูฝน

 สาระการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่รอบตัวเด็ก เรื่องวันเด็กและวันครู

 สาระการเรียนรู้ที่ 3 ธรรมชาติรอบตัวเด็ก เรื่องผักสดน่ากิน

1.5 ปรึกษาขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 คน ซึ่งเป็นครูภาษาไทย 1 คน ครูอนุบาล 1 คน

1.6 ปรับปรุงและพัฒนาชุดฝึกตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 2 รูปแบบการฝึกพูดภาษาไทย

2.1 พูดเป็นคำ

2.2 พูดเป็นประโยคสั้นๆ

2.3 เล่าเรื่องจากภาพ

2.4 อ่านคำคล้องจอง

2.5 ร้องเพลง

ขั้นที่ 3 กำหนดเวลาฝึก 2 ลักษณะคือ

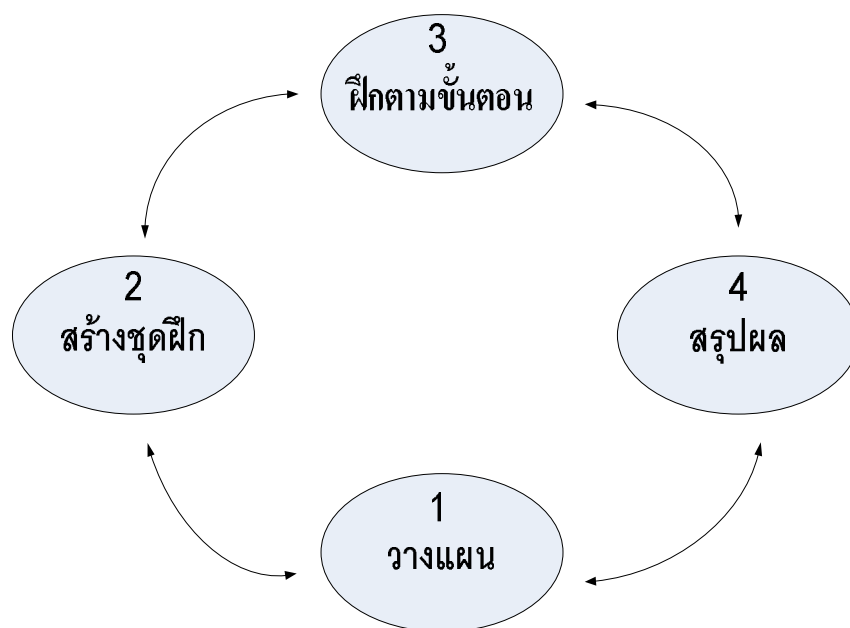
3.1 ฝึกทุกวันๆ 20 นาที (ให้นักเรียนเลือกเวลาฝึกด้วยตนเอง)

3.2 ฝึกทุกวันในตอนเช้าวันละ 20 นาที

ขั้นที่ 4 ทุกครั้งที่มีผลการพัฒนาในทางบวก ให้รางวัลให้แก่คำชมเชย

ระยะเวลาฝึกพูดพร้อมทั้งบันทึกข้อมูล ระหว่างวันที่ 23 พฤศจิกายน 2552-11 มกราคม 2553

กรอบแนวคิด

ประชากร

นักเรียนชั้นอนุบาล 2/1 กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มที่ต้องปรับปรุง คือ เด็กชาย สุไลมาน น้านุม เด็กชายมุฮัมมีย์ เจ๊ะมะแอ เด็กชายซาลีฮิน เจอะอูมา เด็กชายมุฮัมมัดอัชรี เจ๊ะโด

ตารางวิเคราะห์ข้อมูล

พฤติกรรมกรรมการพูดภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ 3 ก่อนใช้ชุดฝึกและหลังใช้ชุดฝึก

ชื่อ – สกุล	การพูด เป็นคำ	การพูดเป็น ประโยค	การเล่าเรื่อง จากภาพ	การอ่านคำ คล้องจอง	การร้องเพลง
1. ค.ช.สุไลมาน น้านุ่ม	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
2.ค.ช.มุฮัมมีย์ เจ๊ะมะแอ	2,3	2,3	1,3	2,3	2,3
3.ชาลีฮิน เจะอูมา	2,3	2,3	1,3	2,3	2,3
4.มุฮัมมัดอัชรี เจ๊ะโค	1,2	1,2	1,2	1,2	2,3
5.ค.ช.ฟาอิส มะสุเป็ง	1,2	1,1	1,1	1,2	1,2
6.ค.ญ.เจ๊ะมาซีเต๊ะ สะหะ	1,2	1,1	1,1	1,2	1,2

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 1 หมายถึง พูดได้บ้าง โดยครูเป็นผู้กระตุ้น

ระดับ 2 หมายถึง พูดได้บ้างเป็นบางครั้งด้วยตนเอง

ระดับ 3 หมายถึง พูดได้ดีด้วยตนเอง

สรุปผลการศึกษา

1. นักเรียนกลุ่ม 3 คือ กลุ่มต้องปรับปรุงมีทักษะในการพูดภาษาไทยได้ในระดับปานกลาง 4 คน คือ ค.ช.มุฮัมมีย์ เจ๊ะมะแอ ค.ช.ชาลีฮิน เจะอูมา ค.ช.สุไลมาน น้านุ่ม ค.ช.มุฮัมมัดอัชรี เจ๊ะโค นักเรียนอีก 2 คน คือ ค.ช.ฟาอิส มะสุเป็ง ค.ญ.เจ๊ะมาซีเต๊ะ สะหะ ต้องปรับวิธีการฝึกพูดที่เหมาะสมต่อไป
2. นักเรียนชอบฝึกในเวลาที่คุณเองกำหนดมากกว่าครูกำหนด

อภิปรายผล

จากการใช้ชุดฝึกทั้ง 5 ชุด แก้ปัญหานักเรียนกลุ่มปรับปรุง พบว่านักเรียนกลุ่มต้องปรับปรุง สามารถพัฒนาทักษะการพูดอยู่ในระดับปานกลางเพราะว่า นักเรียนสนใจและตั้งใจฝึกทุกวัน และนักเรียนที่ต้องปรับปรุง เพราะว่ามีนักเรียนขาดเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรใช้คำถามปลายเปิด เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามและแสดงความสามารถในการพูด ไม่ควรเน้นในเรื่องความถูกต้องของคำตอบ
2. ชุดฝึกควรจะเป็นภาพที่มีสีสันสวยงาม เพื่อกระตุ้นความสนใจของเด็ก
3. ควรจะสร้างชุดฝึกให้ครบทุกสาระการเรียนรู้
4. ควรสร้างบรรยากาศแหล่งเรียนรู้และมุมประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมทักษะในการพูด